

Μάρω Κακαβέλα

ΓΙΑΝΝΙΣ & ΜΑΡΙΑ

2022

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Μάρω Κακαβέλα γεννήθηκε το 1967 στην Αθήνα. Σπούδασε μηχανολόγος μηχανικός στο Πανεπιστήμιο Πατρών, Δημοσιογραφία στο Κολλέγιο Δημοσιογραφικών Σπουδών και Σκηνοθεσία στην Σχολή Σταυράκου. Έχει περάσει από σαράντα κύματα και άλλες τόσες δουλειές. Από κειμενογράφος στα trailers του MEGA, μέχρι παραγωγή στο BLACK OUT του Μενέλαου Καραμαγιώλη. Βέβαια ψωμί στο τραπέζι της βάζει το επάγγελμα του μηχανικού. Και παντεσπάνι οι μεταφράσεις που ενίοτε ολοκληρώνει. Τα τελευταία τρία χρόνια παρακολούθησε κατ' εξακολούθηση και κατ' έξι μαθήματα δημιουργικής γραφής στην Σχολή του ΠΑΤΑΚΗ με τον Νίκο Δαββέτα. Είναι διαλογογράφος στην τηλεοπτική σειρά του ΣΚΑΙ «Γλυκάνισος». Σιόρπια γραπτά της έχουν δημοσιευθεί σε ηλεκτρονικά λογοτεχνικά περιοδικά και φυσικά στην προσωπική της σελίδα στο Facebook. Δεν έχει παιδιά, έχει όμως ένα σκύλο, τον Ορέστη.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6944744935

Email: mkakab@tee.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Ανθή Τσιρούκη.

Το θεατρικό έργο *Γιάννης και Μαρία* της Μάρως Κακαβέλα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΓΙΑΝΝΙΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ

Πρόσωπα

Μάνα

Γιαγιά

Μαρία

Γιάννης

Περίληψη

Το έργο διαδραματίζεται στο νεκροτομείο ενός νοσοκομείου. Η Μαρία είναι μια γυναίκα γύρω στα 55, ιατροδικαστής, ανύπαντρη, αφοσιωμένη στην καριέρα της. Μέχρι που να εμφανιστεί η Γιάννης στην ζωή της νόμιζε ότι ήταν μοναχοπαίδι. Η Γιάννης είναι ένα διεμφυλικό άτομο, γύρω στα 60 και, που όμως δεν έχει κάνει ακόμα εγχείρηση προσδιορισμού φύλου. Είναι ο μεγαλύτερος αδελφός της Μαρίας, που δόθηκε για υιοθεσία όταν αυτή ήταν περίπου τεσσάρων ετών, γι αυτό και δεν τον θυμάται. Εμφανίζεται ξαφνικά στην ζωή της, με αίτημα να διεκδικήσει το πραγματικό του επίθετο. Στο έργο επίσης παίζουν η γιαγιά και η μάνα της Μαρίας και της Γιάννης, από χρόνια πεθαμένες. Εμφανίζονται όταν ανοίγουν τα συρτάρια όπου τοποθετούν τα πτώματα.

Σκηνή 1

Νεκροτομείο. Δύο συρτάρια είναι ανοιχτά. Είναι ξαπλωμένες πάνω τους η μάνα και η γιαγιά. Ακούγονται από μακριά ήχοι της θάλασσας. Η μάνα σηκώνεται, ισιώνει την φούστα της. Είναι μια γυναίκα γύρω στα σαράντα, πολύ καλοντυμένη, αλλά με ρούχα και χτένισμα που παραπέμπουν στην δεκαετία του 60. Φοράει ένα δαντελένιο κοντομάνικο φόρεμα, ασορτί γόβες με μπαρέτα και ένα μακρύ μαργαριταρένιο κολιέ και κρατάει στα χέρια και ένα ζευγάρι λευκά γάντια.

Μάνα: *(απευθύνεται προς την άλλη γυναίκα που είναι ξαπλωμένη)* Όπου νάναι θάρθει.

Γιαγιά: *(σηκώνεται. Είναι μια γυναίκα γύρω στα εβδομήντα. Φοράει μαύρα.)* Ποιος;

Μάνα: Το παιδί.

Γιαγιά: Ποιο από τα δύο;

Μάνα: Σωστά. Ποιο από τα δύο;

Γιαγιά: Παλιές ιστορίες. Τι τις ανασκαλεύουν;

Μάνα: Τους τρώνε τα σωθικά.

Γιαγιά: Έτσι είναι οι ζωντανοί, τρώνονται με τα ρούχα τους. Κι εσύ πάντως είχες μια αδυναμία στα ρούχα.

Μάνα: *(κοιτάζει τα γάντια της)* Είχα. Δεν λέω.

Γιαγιά: Και στα λεφτά.

Μάνα: Ναι και στα λεφτά. Άλλα χρόνια τότε.

Γιαγιά: Μπα, ίδια. Όλα τα χρόνια ίδια είναι.

Μάνα: Μου άρεσε η εύκολη ζωή.

Γιαγιά: Σου άρεσε. Σε ποιον δεν αρέσει.

Μάνα: Λες να τα βρούνε;

Γιαγιά: Αφού τα ψάχνουν.

Μάνα: Άλλο λέω. Λες να τα βρουνε μεταξύ τους;

Γιαγιά: Άγριο πράγμα το παρελθόν.

Μάνα: Εμείς πια, ξενοιάσαμε.

Γιαγιά: Το λες κι έτσι.

Μάνα: Το λέω κι έτσι.

Οι δύο γυναίκες ξαπλώνουν ξανά στην θέση τους, και την ίδια στιγμή μπαίνει στην σκηνή η Μαρία φοράει την άσπρη ιατρική ποδιά. Είναι νευρική. Περπατάει πάνω κάτω. Μονολογεί.

Μαρία: Δεν μπορώ να καταλάβω ποιος αφήνει τα συρτάκια με τους πεθαμένους ανοιχτά. Έλεος πια.

Κλείνει τα συρτάκια.

Μπαίνει η Γιάννης φοράει ένα δαντελένιο κοντομάνικο φόρεμα φανερά στενό του, στραβοπατημένες γόβες και ένα μακρύ μαργαριταρένιο κολιέ.

Γιάννης (κρατάει στα χέρια του ένα χαρτί): Ορίστε. Τα αποτελέσματα.

Μαρία (είναι καθισμένη στο γραφείο, σηκώνει αργά τα μάτια της και απλώνει το χέρι):
Για δώσε μου.

Γιάννης: Μένει ακίνητος και την κοιτάει κρατώντας στο χέρι τα χαρτιά.

Μαρία: Αν θέλεις να μου τα δείξεις έχει καλώς, ειδάλλως...

Γιάννης : Ειδάλλως τι; Για πες μου λοιπόν τι θα κάνεις;

Μαρία : Τι εννοείς;

Γιάννης : Θα συνεχίσεις να με αγνοείς, θα συνεχίσεις να ζεις χωρίς να ξέρεις;
Φοβάσαι να ρωτήσεις, τρέμεις μήπως και μάθεις.

Η Μαρία σκύβει πάνω από κάτι χαρτιά. Η Γιάννης πλησιάζει και της ψιθυρίζει στο αυτί.

Γιάννης: Κάτσε λοιπόν με τις βεβαιότητές σου, κι εγώ θα εξακολουθήσω να είμαι μια καμιά, αόρατη για σένα, για τον κόσμο, για όλους ένα πλάσμα που αιωρείται, αλλά δεν προσγειώνεται ποτέ και πουθενά. Μόνο που εγώ δεν είμαι μια οποιαδήποτε άλλη.

Μαρία : Δεν είπα αυτό.

Η Γιάννης απομακρύνεται και μιλάει ξανά με πιο δυνατή φωνή.

Γιάννης : Και τι είπες; Ότι δεν αξίζει να μετακινηθείς από την θέση σου για νάρθεις κοντά μου. Άμα θέλω, ας έρθω εγώ. Μόνο που εγώ εδώ κρατάω την ηρεμία σου, το μέλλον σου, κι εσύ κρατάς τα μάτια σου χαμηλά, κοιτάς την ανυπαρξία σου και με αγνοείς.

Μαρία : Δεν σε αγνοώ, απλά δεν σε ξέρω. Και μην γίνεσαι μελοδραματικός.

Γιάννης : ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ. Με ήτα στο τέλος και τόνο φαρδύ-πλατύ.

Μαρία: Συγνώμη. Μου ξέφυγε. Μην γίνεσαι λοιπόν μελοδραματική.

Γιάννης: *(με χαμηλή φωνή)* Μα είμαι μελοδραματική. Αυτό δεν θ' αλλάξει ποτέ πιά. Αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μας. Το θέμα μας είσαι εσύ. Εσύ που δεν βλέπεις, δεν κοιτάς, δεν γνωρίζεις.

Μαρία: Όχι εγώ, εμείς. Αυτό το εμείς που μέχρι χθες δεν υπήρχε. Μέχρι χθες ήμουν εγώ, αποκλειστικά και μόνον εγώ. Και τώρα ξαφνικά γίναμε εμείς. Κι έρχεσαι εσύ και μου κουνάς κάτι χαρτιά μπροστά στην μούρη μου και λες έλα να παίξουμε αυτό το παιχνίδι, το άγνωστο. Να το παίζουμε μαζί. Γι' αυτό λοιπόν δώσε μου αυτά τα γαμημένα τα αποτελέσματα, μπας και βγάλω καμιάν άκρη. Αλλιώς...

Γιάννης : *(Την κοιτάει χωρίς να της απαντάει.)*

Μαρία: Περιμένω.

Γιάννης : *(πλησιάζει και αφήνει τα χαρτιά να πέσουν πάνω στο γραφείο που κάθεται η Μαρία)*

Η Μαρία παίρνει τα χαρτιά, βάζει τα γυαλιά της και τα διαβάζει. Όση ώρα το κάνει η Γιάννης πηγαινοέρχεται νευρικά.

Γιάννης : Όσο και να τα ψειρίζεις, το αποτέλεσμα δεν αλλάζει. Τακτοποιημένη ζωούλα τέλος. Αέρας ήταν και διαλύθηκε.

Μαρία : Κι εσύ που την ξέρεις την τακτοποιημένη μου ζωούλα;

Γιάννης : *(χαμηλόφωνα)* Διαβάζω τα χαρτιά. Και το φλιτζάνι του καφέ. Και τ' άστρα. Και κρυφακινώ πίσω από τις πόρτες.

Μαρία : Δεν είσαι με τα καλά σου.

Γιάννης : Είμαι, δεν είμαι, αυτό άλλοι το αποφασίζουν.

Μαρία : Άλλοι; Υπάρχουν κι άλλοι που το ξέρουν;

Γιάννης : *(χαμηλόφωνα)* Μην μου σιαάζεσαι μονάκριβη και παινεμένη, μόνον εγώ κι εσύ κι οι πεθαμένοι. Και τα χαρτιά.

Μαρία : Από χαρτιά άλλο τίποτα.

Η Μαρία συνεχίζει να διαβάζει τα χαρτιά που κρατάει με μεγάλη προσήλωση.

Γιάννης: Λοιπόν; Έχασες την μιλιά σου; Δεν με πίστευες. Στο λέγα, αλλά δεν με πίστευες. Και πώς να το πιστέψεις δηλαδή; Σούρθανε τα πάνω κάτω. Έχεις κι εσύ τα δίκια σου, δεν λέω. Αλλά δεν κάνουν πλάκα μ' αυτά τα πράγματα. Τουλάχιστον εγώ δεν θα το έκανα. Δεν μπουκάρουν έτσι με το καλημέρα σας και την αναποδογυρίζουν στα καλά καθούμενα την ζωή του αλλουνού. Ακόμα κι εγώ, *(χαμηλώνει την φωνή)* που τα έχω μετρήσει τα άστρα, νύχτες και νύχτες, μέσα και έξω από το πετσί μου, ξέρω, καταλαβαίνω ότι με αυτά δεν αστειεύεται κανείς. Μίλα όμως, πες κάτι.

Μαρία : Τι περιμένεις δηλαδή να πω;

Γιάννης : Δεν ξέρω.

Μαρία : Αφού δεν ξέρεις εσύ, που έφερες τα πάνω κάτω για να μου αποδείξεις ότι έχεις δίκιο, τότε ποιος μπορεί να ξέρει; Οι πεθαμένοι που μνημονεύεις;

Γιάννης : Δεν είχα άλλη επιλογή.

Μαρία: Αυτό το λες εσύ.

Γιάννης : Έκανα αυτό που έπρεπε να κάνω.

Μαρία: Να τινάζεις την τακτοποιημένη μου ζωούλα στον αέρα. Μπράβο τα κατάφερες.

Γιάννης: Δεν μπορούσα να σε αφήσω στην άγνοια σου.

Μαρία : Οπότε αποφάσισες έτσι από μόνος σου, συγνώμη από μόνη σου, ότι δεν θα πρέπει να έχω κι εγώ άλλη επιλογή. Ωραία λοιπόν το έμαθα, και τώρα τι;

Γιάννης : Πες ότι θες, φώναξε, βρίσε με, διώξε με. Έπρεπε να ξέρεις. Έπρεπε να στο πω.

Μαρία : Έπρεπε; Αλήθεια τώρα, έπρεπε; Ποιος νόμος το επιβάλλει αυτό το πρέπει; Ο νόμος του αίματος, της κοινωνίας, της οικογένειας ή μήπως ο δικός σου; Για πες;

Γιάννης : Έζησες όλη σου την ζωή μέσα σε μια πλάνη, *(χαμηλώνει την φωνή)* έπρεπε να βγεις στα ξέφωτα, να ανοίξεις τα μάτια σου, να ψηλαφήσεις.

Μαρία : Κι εσύ από ότι καταλαβαίνω με μια στρεβλή εικόνα, με ένα ψέμα πορεύτηκες. Γιατί έπρεπε τώρα, την συγκεκριμένη στιγμή να δώσεις μια, να τ' ανατρέψεις όλα και νάρθεις εδώ και να με πάρεις από το χέρι, με το έτσι θέλω, να πάμε που; Να είμαστε εσύ κι εγώ μαζί. Να κάνουμε τι με αυτό το μαζί, με αυτό το εμείς;

Γιάννης : Είναι που έμεινα μόνος.

Μαρία: Μόνος;

Γιάννης: Εκείνη πια πέθανε. Η νάνα μου.

Μαρία : Η νάνα;

Γιάννης : Η γυναίκα που με μεγάλωσε, η μάνα μου, η ρίζα μου. Ξεριζώθηκα. Έπρεπε να βρω να ριζώσω αλλού.

Μαρία : Στην δική μου αυλή.

Γιάννης : Εσένα έχω μόνο. Στο ξανάπα, δεν είχα άλλη επιλογή.

Μαρία : Ο θάνατος. Πάντα ο θάνατος είναι η απάντηση.

Ο Γιάννης πάει και τραβάει το συρτάρι που είναι ζαπλωμένη η μάνα. Εκείνη ανακάθεται.

Σκηνή 2

Η γυναίκα που σηκώνεται είναι η βιολογική μητέρα της Μαρίας και της Γιάννης.

Μάνα: *(κάθεται στο συρτάρι και στρώνει το φόρεμα της)* Πάντα πρόσεχα την σιλουέτα μου. Κι αυτό το φόρεμα, δυο μήνες μετά που τον γέννησα, πάλι μου έκανε. Το ύφασμα το είχα πάρει από τον Αλεξανδράκη, στην Ερμού. Βέλγικη δαντέλα. Κι ούτε λόγος να τον θηλάσω. Η μάνα μου το είχε δηλώσει από την αρχή, ότι δεν θα με βοηθούσε. Ούτε κι εγώ ήθελα άλλωστε. Για αυτό και φέραμε την Αργυρώ. Μικρανεφιά του Σώζου. Εσωτερική. Είκοσι χρονών. Από το νησί στην πολυκατοικία στο Κολωνάκι. Τον πρώτο καιρό, ανεβοκατέβαινε στον πέμπτο με τις σιάλες, το έτρεμε το ασανσέρ, μετά καταλήξαμε να την τρέμουμε εμείς. *(Σηκώνεται και αρχίζει να βηματίζει)*. Κι ο Γιάννης δύσκολο παιδί, δύστροπο, όλο κλάμα κι απαιτήσεις. Μόνον εκείνη τον έκανε ζάφτι. Που τον έχανες, που τον έβρισκες, πίσω από τις φούστες της. Πολύ τις αγαπούσες αυτές τις φούστες, αλλά και στα παπούτσια μου είχε αδυναμία. Ίδιος ο πατέρας του. Κι όχι μόνο στο σουλούπι. Κι ύστερα σου λένε ότι δεν κληρονομούνται τα χούγια! Ήταν ψηλή η Αργυρώ, θεωρητική, νταρντάνα. Έτσι την φώναζε ο

Σώζος, να σε χαρώ νταρντάνα μου, της έλεγε. Τόπιασε κι ο Γιάννης, και την φώναζε νάνα. Αχώριστη παρέα οι τρεις τους, όταν βέβαια μας καταδεχόταν και ήταν στο σπίτι, ο αθεόφοβος και δεν ξημερωνόταν με –θου κύριε φυλακή τω στόματι μου- τους ανώμαλους τους φίλους του σε τεκέδες και χαμαιτυπεία. Εγώ βέβαια στον κόσμο έλεγα άλλα. Και που δεν τον είχα στείλει. Όλο για δουλειές έλειπε, έλεγα. Βιέννη, Βερολίνο, Αλεξάνδρεια. Τι να μαρτυρούσα; Ότι ο άνδρας μου είναι αρσενοκοίτης; (*Ξανακάθεται στο συρτάρι*). Στην Τρίτη Δημοτικού, με πήρε παράμερα η διευθύντρια του σχολείου. Λίγο πριν τις διακοπές των Χριστουγέννων. Να μην ξαναγυρίσει τον καινούργιο χρόνο, ο γιος σας κυρία Αράπογλου, μου πέταξε στα μούτρα. Κι ας πληρώναμε ένα σκασμό λεφτά. Το σχολείο τους, δεν μπορούσε να τις επιτρέψει τέτοιες συμπεριφορές. Τι θα έλεγαν και οι άλλοι γονείς. Ήθελαν να πέσω να πεθάνω. Τι να της πω; Ίδιος ο πατέρας του. Τι ίδιος, χειρότερος. Τουλάχιστον εκείνος δεν ντυνόταν με τα ρούχα μου. Δεν τόδειχνε. Ήξερε να κρύβεται. Ο Γιάννης όμως, άνδρας δεν θα γινόταν ποτέ του. Ανήμερα πρωτοχρονιάς, έφυγε μαζί με την Αργυρώ, την νάνα του, πίσω για το νησί. Στην πολυκατοικία είπα ότι τον στείλαμε εσωτερικό στην Ελβετία. Μετά από λίγο μετακομίσαμε. Εγώ, η μάνα μου και η μικρή. Μαρία την βγάλαμε, το όνομα της μάνας του Σώζου. Η δικιά μου έθεσε βέτο, Ελέγκω το κορίτσι δεν το λέτε. Δεν με ένοιαζε και πολύ, έτσι κι αλλιώς εκείνος είχε τα χρήματα. Εμείς μόνον την θέση και την ιστορία. Τι να τα κάνεις αυτά, δεν πληρώνουν τους λογαριασμούς. Κι ήμουν συνηθισμένη στα πολλά. Μετά την πρωτοχρονιά, μου υποσχέθηκε. Θα αλλάζαμε όλοι μαζί τον χρόνο, για μια τελευταία φορά και μετά... στο νεοκλασικό στο Παγκράτι. Χωρίς τον Σώζο.

(Βάζει τα πόδια της πάνω στο συρτάρι, ξαπλώνει και σταυρώνει τα χέρια της στο στήθος της).

Έτσι κι αλλιώς, αυτή ήταν και η συμφωνία.

(Ξανασηκώνεται, πάει πάνω στο γραφείο της Μαρίας που είναι τα χαρτιά, τα ψάχνει, κι αφού δεν βρίσκει αυτό που θέλει, πάει και κάθεται στο συρτάρι και απευθύνεται στο κοινό).

Έπρεπε να είχαμε πάει σε συμβολαιογράφο. Άντε τώρα να πείσεις την κόρη μου την πεισματάρρα.

(Ξαπλώνει ξανά)

Σκηνή 3

Η Μαρία εμφανίζεται και κλείνει το συρτάρι.

Μαρία: Τι εννοείς δεν ήταν πεθαμένος;

Γιάννης : Τι ακριβώς δεν καταλαβαίνεις; *(Βγάζει από ένα τσαντάκι που έχει κρεμασμένο χιαστί, ένα χαρτί, κατατσαλακωμένο. Μοιάζει με κηδεύχαρτο. Διαβάζει χαμηλόφωνα).* Ο πατέρας μας, ο κύριος Σώστης Αράπογλου, γνωστός και ως Σώζος ο κιμπάρης, μεγαλέμπορος καπνών, γεννηθείς εν Αλεξανδρεία το 1910, απεβίωσε πλήρης ημερών, στις 16 Αυγούστου του σωτήριου έτους 2001, εν Παλαιώ Φαλήρω. Ετάφη στον οικογενειακό τάφο, στο Γ' Νεκροταφείο.

Μαρία: Στο Τρίτο; Κι εμείς στο Πρώτο, σε ποιόν αφήναμε τόσα χρόνια λουλούδια;

Γιάννης : Πηγαίνατε στο νεκροταφείο;

Μαρία: Ανελλιπώς. Κάθε χρόνο, στις 18 Μαΐου. Στο Α'.

Γιάννης : Ερχόταν κι εκείνη;

Μαρία : Με μαύρα, και βέλο, και με την τριπλή σειρά από τα μαργαριτάρια.

Γιάννης : Και τι έγραφε πάνω ο τάφος;

Μαρία : Ελέγκω Δημητριάδου.

Γιάννης: Η γιαγιά. Ούτε ημερομηνίες, ούτε τίποτα άλλο; Και δε την ρώτησες;

Μαρία: Την ρώτησα, αλλά μου είπε ότι η γιαγιά ποτέ δεν μίλαγε για τα παλιά, κι έτσι ούτε πότε γεννήθηκε δεν ήξερε κανείς. Οπότε δεν έβαλε ούτε και την ημερομηνία του θανάτου της. Κι επίσης, έλεγε ότι εκεί ήταν θαμμένος και ο μπαμπάς.

Γιάννης: Κι αυτός γιατί δεν είχε όνομα και ημερομηνία;

Μαρία: Όσο και να την ρώταγα, πάντα απαντούσε με αοριστίες. Την μια ότι είχε παραγγείλει τα μάρμαρα, αλλά την γέλασε ο μαρμαράς. Την άλλη κάτι για τα διαδικαστικά της ιδιοκτησίας του τάφου. Την τρίτη, ότι έφαχνε έναν γλύπτη...Μετά σταμάτησα και να ρωτάω και να πηγαίνω.

Γιάννης: Και από πότε ήταν πεθαμένος; Σύμφωνα μ' εκείνη, πάντα.

Μαρία: Από το 1968.

Γιάννης: Τότε που φύγαμε για το νησί.

Μαρία : Το νησί;

Γιάννης: Την Μυτιλήνη. Η νάνα ήταν από ένα χωριό της Μυτιλήνης, πρωτοξαδέλφη του μπαμπά. Εκεί γυρίσαμε.

Μαρία: Ο μπαμπάς είχε συγγενείς στην Μυτιλήνη;

Γιάννης: Μα ούτε αυτό το ήξερες; Τι ξέρεις τότε; Τι θυμάσαι;

Μαρία: Αυτό τώρα είναι το θέμα μας; Τι θυμάμαι εγώ από τα παιδικά μου χρόνια.

Γιάννης: Και ποιο είναι το θέμα μας, δηλαδή;

Μαρία: Η αλήθεια. Βγάζεις συνεχώς απ' την τσέπη σου χαρτιά, χαρτιά και χαρτιά, δεν έχω δικαίωμα γνώμης, δε θυμάμαι τίποτε σωστά κι όλα όσα νομίζω πως ξέρω είναι ψέματα, ψευτιές, ανακρίβειες.

Γιάννης: Όχι και όλα.

Μαρία: Α, ναι! Για πες, πες λοιπόν! Πες μου μια αλήθεια.

Γιάννης: Εσύ κι εγώ είμαστε αδέρφια.

Μαρία: Εγώ όμως νόμιζα ότι ήμουν μοναχοκόρη κι ορφανή. Κι έρχεσαι και μου λες, όχι δεν μου λες, μου αποδεικνύεις ότι όχι μόνον είσαι ο μεγάλος μου αδελφός..'

Η Γιάννης κάνει μια κίνηση απελπισίας, δείχνοντας της το φουστάνι.

Μαρία: Σωστά, γένους θηλυκού, συγνώμη. Αλλά κι ότι ο μπαμπάς, ο λατρεμένος μου μπαμπάς, που λέγανε ότι του μοιάζω, ο μπαμπάς της μίας και μόνης φωτογραφίας του γάμου τους, με το κουστούμι το λευκό, από φινό βαμβάκι της Αιγύπτου, και με το κομψό του το γενάκι, όχι μόνον δεν πέθανε από τότε που τον κλαίγαμε, αλλά ζούσε και βασίλευε, και δεν νοιάστηκε ποτέ του να με ψάξει.

Γιάννης: Δεν μπορούσε. Αυτήν ήταν η συμφωνία.

Μαρία: Ποια συμφωνία;

Γιάννης: Του διαζυγίου που είχαν υπογράψει. *(Κάνει μια κίνηση να βγάλει κάτι από το τσαντάκι)*

Μαρία: *(πανικόβλητη)* Όχι προς Θεού, όχι άλλα χαρτιά. Σε πιστεύω. Είχανε πάρει διαζύγιο;

Γιάννης: Την ίδια μέρα που μπαρκάραμε για το νησί, το ίδιο εκείνο πρωί πήγανε στον δικηγόρο.

Η Γιάννης κάθεται πάνω στο γραφείο της Μαρίας στρώνει το φουστάνι του, με παρόμοια κίνηση όπως η μάνα του προηγουμένως.

Μαρία: Αυτή η κίνηση...

Γιάννης: Ποια;

Μαρία: Αυτό που στρώνεις το φουστάνι και ισιώνεις τον ποδόγυρο.

Γιάννης: Ναι;

Μαρία: Μου θύμισε κάτι. Μια εικόνα. Κι η μητέρα, έτσι πάντα καθόταν. Με προσοχή. Έστρωνε την φούστα, τσεκάριζε το στρίφωμα. Σταύρωνε τα πόδια χαμηλά, κάτω από την καρέκλα. Ίδιοι.

Γιάννης: Ίδιες.

Μαρία: Κι απαράλαχτες. Και στο γούστο μου φαίνεται.

Γιάννης: Λες;

Μαρία: Τώρα που σε παρατηρώ.

Η Γιάννης ισιώνει φιλάρεσκα το κολιέ με τα μαργαριτάρια.

Μαρία: Μα να σου πω. Καημό το είχε να της μοιάσω στην κοκεταρία. Που νάξερε;

Γιάννης: Τόξερε.

Μαρία: Τό 'ξερε;

Γιάννης: Φυσικά και τό 'ξερε.

Μαρία: Γι' αυτό...

Γιάννης: Εμ, για τι άλλο.

Μαρία: Από μικρός;

Γιάννης: Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου.

Μαρία: Της έπαιρνες τα φορέματα.

Γιάννης: Και τα παπούτσια. Μεγάλη αδυναμία μου τα παπούτσια.

Μαρία: *(κοιτάζει τις στραβοπατημένες γόβες της Γιάννης)* Δεν βρίσκεις νούμερο εύκολα, έ;

Γιάννης: Άσε, μαρτύριο. Μόνο παραγγελία. Κι έχω κι ακριβό γούστο.

Μαρία: Κι εκείνη. Όλα από την Καλογήρου.

Γιάννης: Ενώ εσύ.. *(δείχνει τα παπούτσια της, κάτι αθλητικά, άθλια)*

Μαρία: *(γελώντας)* Αγοροκόριτσο. Δράματα ατελείωτα. Μ' έσερνε θυμάμαι
σου Μούγερ κάθε χρόνο να πάρουμε παπούτσια. Κάτι λουστρίνια μαύρα,
γυαλιστερά με μπαρέτα. Κλάματα, οδυρμός. Με στένευαν πάντα. Τα πέταγα
και περπατούσα ξυπόλητη. Μόνο τα βιβλία μου άρεσαν. Ούτε οι κούκλες, ούτε
τα λούσα. Μεγάλη απογοήτευση.

Γιάννης: Κι οι δυο μας.

Μαρία: Τα μαργαριτάρια.

Γιάννης: Ψεύτικα. Τι νόμιζες.

Μαρία: Όχι τα δικά σου. Τα δικά της. Δικαιωματικά σου ανήκουν.

Γιάννης: Και όχι μόνο αυτά.

Μαρία: Τι εννοείς;

Γιάννης: Και τ' όνομα.

Μαρία: Ποιο όνομα;

Γιάννης: Θέλω το όνομα μου πίσω.

Μαρία: Δεν καταλαβαίνω;

Γιάννης: *(Της δείχνει κάτι πάνω στα χαρτιά που είναι στο γραφείο της).* Τι λέει εδώ,
διάβασε.

Μαρία: Γιάννης Περγαμινέλλης. Περγαμινέλλης;

Γιάννης: Της νάνας. Ήταν κι αυτό στην συμφωνία.

Μαρία: *(τον κοιτάζει γεμάτη απορία)*

Γιάννης: Εκείνη δεν ήθελε να με συνδέσει ποτέ κανείς μαζί της. Οπότε, η νάνα
με υιοθέτησε κανονικά και με τον νόμο και με....

Μαρία: Ναι, ναι ξέρω και με χαρτιά, με χαρτιά, με χαρτιά, με όλα τα απαραίτητα χαρτιά.

Γιάννης: Όλα αυτά τα μυστικά και τα ψέματα του παρελθόντος που με στοιχειώνουν, αυτά θέλω να τα διώξω από πάνω μου. Αυτός είναι ο λόγος. Θέλω να αναπνέω στο τώρα, στο παρόν.

Μαρία: Και το ζητάς από μένα; *(υψώνει τον τόνο)*. Από μένα; Και το δικό μου, που σωριάστημε, εγώ από ποιόν θα το ζητήσω.

Αυτή την φορά, σηκώνεται η Μαρία και τραβάει ένα διπλανό συρτάρι. Είναι το συρτάρι της γιαγιάς. Σηκώνεται, φροντίζει να ισιώσει τα μανίκια από το ρούχο της και να κλείσει και το πάνω-πάνω κουμπί.

ΣΚΗΝΗ 4

Γιαγιά: *(έχει μια ιδιαίτερη προφορά)* Το πασαπόρτι, το διαβατήριό, έγγραφε Ελένη Δημητριάδου, το γένος Ζαχαριάδου, γεννηθείσα εν Σμύρνη, 22 Ιουλίου 1900. Το κράταγε στο χέρι της σφιχτά. Για να της το πάρω, της άνοιξα τα δάχτυλα ένα, ένα. Ήταν κρύα, παγωμένα, κι ας ήταν Σεπτέμβρης. Πεθαμένη από την προηγούμενη μάλλον. Έτσι όπως ήταν καθισμένη στο παγκάκι, νόμιζα ότι κοιμόταν. Την σίμωσα, να την ρωτήσω αν ήξερε που είχε συσσίτιο. Σαν δεν μου απάντησε, την σκούνηξα λίγο. Τότε το κατάλαβα. Πολλοί πέθαναν τότενες. Κι ας τους λογάριαζαν σωσμένους από την καταστροφή. Από τις κακουχίες του ταξιδιού, λέγανε. Από την λύπη, λέω εγώ. Μεγάλη τύχη το πασαπόρτι της. Πάνω κάτω μια ηλικία είχαμε. Τι σημασία αν ήμουν πιο λίγο πιο μεγάλη. Ποιος τα κοίταζε αυτά, η καταστροφή τα είχε σαρώσει όλα. *(Όση ώρα μιλάει, κουμπώνει και ξεκουμπώνει το πάνω κουμπί του ρούχου)*. Κι η κοψιά μας δεν διέφερε πολύ. Ότι και να λένε, οι δυστυχημένοι όλοι μοιάζουνε. Μεγάλη τύχη, αναπάντεχη. Επιτέλους θα είχα ένα όνομα. Λένη. Ελένη. Ελέγκω.

Υστερα τα άλλα, ήρθαν πιο εύκολα. Πήρα το πασαπόρτι, κι ανέβηκα προς την Αθήνα. Είχε κι εκεί καταυλισμούς. Τα τούρκικα τα μίλαγα από παιδί, μια χαρά

τα βρήκα μαζί τους. Καλοί άνθρωποι αυτοί οι Μικρασιάτες. Είχαν μια θέση για όλους. Τι κι αν δεν ήξερα γρι ελληνικά, ποιος τα λογάριάζε τότενες αυτά. Τους είπα είμαι μόνη. Με μάζεψαν. Κι αυτό φέματα δεν ήταν. Καλαμιιά στον κάμπο ήμουν. Χωρίς πατρίδα. Πως το είπανε μετά αυτό που πάθαμε; Γενοκτονία; Κάτι θα ξέρουν οι σπουδαγμένοι. Εγώ αυτό που θυμάμαι είναι ότι είμασταν είκοσι δυο άτομα φαμίλια μαζί με τους παππούδες, και το μισό χωριό κι αυτό συγγενείς μας ήταν. Γαρατάς, δύο ώρες με το άλογο για το Γιαραβάν. Κι ύστερα απέμεινα μόνη μου. Με γλίτωσε η εμορφιά μου. Κατάρα μεγάλη αυτή η εμορφιά. Ήρθαν και με πήραν οι Τσέτες, σκλάβα. Πεθαμένη ζωντανή. Μια ακόμα από τις πολλές στα χέρια και τα κρεβάτια τους. Κι όταν επιτέλους τα κατάφερα και σώθηκα από τα νύχια τους, κι έτρεξα να κουρνιασώ, να βρω παρηγοριά σε ότι ειδικούς μου, της γενιάς μου, είχαν καταφέρει να σωθούν κι αυτοί, τότε ήταν που κι οι αυτοί, οι ειδικοί μου, δεν με ήθελαν πια, γιατί ήμουν λέει μια χαλασμένη, μια χαραγμένη. *(Ξεκουμπώνει τα μανίκια της και τα πάνω κουμπιά από το ρούχο της και δείχνει τα τατουάζ με την ημισέληνο)* Πολύ καλοί άνθρωποι αυτοί οι Μικρασιάτες. Τίποτα δεν με ρώτησαν.

Μαζί με τ' όνομα βρήκα και μια πατρίδα. Την άλλη, την πραγματική, την ξέγραψα, όπως με ξέγραψε κι εσείνη. Κι ας τρέχουν βρύσες τα μάτια μου όταν ακούω καμιά φορά αρμένικα τραγούδια. Τότε μόνο κλαίω. Και την κόρη μου, την μία και μοναδική, έτσι την έμαθα να ζει, αδάκρυτη.

Η γιαγιά σηκώνεται και πάει και τραβάει το συρτάρι όπου είχε πριν κλείσει η Μαρία.

ΣΚΗΝΗ 5

Από το συρτάρι, σηκώνεται η μάνα. Και οι δύο γυναίκες συνεχίζουν μια αρχινισμένη κουβέντα. Ο τόνος στον οποίο συνομιλούν δεν ανεβαίνει ποτέ.

Γιαγιά: Σωστά δεν πράττεις

Μάνα: *(κρατάει μια βεντάλια στα χέρια της και κάνει αέρα)* Δικό μου θέμα. Εσένα δεν σου πέφτει λόγος.

Γιαγιά: Καλά.

Μάνα: Αφού το έβλεπες κι εσύ. Γινόταν ίδιος ο πατέρας του, ίδιος ο Σώζος, κι ακόμα χειρότερος.

Γιαγιά: Είπα καλά. Σώνει η κουβέντα!

Μάνα: Είπες καλά. Αλλά με κοιτάς και με οικτίζεις.

Γιαγιά: *(Την κοιτάζει με απορία)*

Μάνα: Με επιτιμάς, με μαλώνεις. Πώς να σ' το πω;

Γιαγιά: *(Κουμπώνει και ξεκουμπώνει το πάνω κουμπί από το ρούχο της)*

Μάνα: Νάτο πάλι. Κάθε φορά που θες να πεις κάτι και δεν το λες, αυτό κάνεις.

Γιαγιά: *(Σταματά απότομα το ξεκούμπωμα).*

Μάνα: Δεν υπήρχε άλλη λύση.

Γιαγιά : *(Αρχίζει να κουμπώνει τα μανίκια της)*

Μάνα : Πόσες φορές θα στο εξηγήσω. Ήταν για το καλό όλων μας.

Γιαγιά: Αν ήθελες...

Μάνα: *(Κουνάει την βεντάλια και κάνει βόλτες)* Νομίζεις ότι ήθελα να δώσω το παιδί μου στην ξένη, την χωριάτα, την αμόρφωτη. Αυτό νομίζεις;

Γιαγιά: Το έδωσες.

Μάνα: Τι ζωή θα περναγε εδώ μαζί μας;

Γιαγιά: Την ίδια που περνάγαμε κι εμείς.

Μάνα: Εμείς είμαστε αλλιώς. Ήμασταν. Όλα τα είχαμε, και θέση, και χρήματα και κύκλο. Και μετά τα χάσαμε όλα, και πέσαμε στην ανάγκη του Σώζου.

Γιαγιά: Ζωή είναι κι αυτή.

Μάνα: Ναι, ε! Τι ανάγκη έχεις εσύ. Τα 'φαγες τα ψωμιά σου.

Γιαγιά: Αυτά, ήταν φαγωμένα από όταν γεννήθηκα. Γραμμένα όλα.

Μάνα: Να μου κάνεις την χάρη. Γραμμένα, ξεγραμμένα, εγώ δεν γεννήθηκα για να δουλεύω και να ταπεινώνομαι για ένα πιάτο φαΐ.

Γιαγιά: Ήμουν όμως καλή μαγείρισσα.

Μάνα: Δεν μπορώ να πω.

Γιαγιά: Πολύ το αγαπούσα το φαγητό.

Μάνα: Κι ο Σώζος. Ένας από τους λόγους που μαζευόταν στο σπίτι, όταν μαζευόταν, ήταν αυτός.

Γιαγιά: Θυμάσαι τα σουτζουκάκια μου;

Μάνα: (γελάει) Από εκείνη την φορά δεν τα ξανάβαλα στο στόμα μου.

Γιαγιά: (γελάει κι αυτή) Α, ναι. Τι θέαμα!

Μάνα: Κι ο μπαμπάς, κι αυτός καλοφαγάς ήταν.

Γιαγιά: Σε κακόμαθε.

Μάνα: Ναι, ο γλυκός μου, ο αγαπημένος μου μπαμπάς, με κακόμαθε και καλά έκανε, γιατί αν περίμενα από σένα...

Γιαγιά: (Δεν μιλάει και αρχίζει να κουμπώνει και να ξεκουμπώνει το κουμπί)

Μάνα: Πριγκίπισσα του με έλεγε. Και μου έκανε όλα τα χατίρια. Και φορέματα και λούσα και ταξίδια. Όλα.

Γιαγιά: Είχαμε τον τρόπο μας, τότε.

Μάνα: Εκείνος τον είχε, εσύ το μόνο που ήξερες ήταν να του κάνεις παρατηρήσεις και να του γκρινιάζεις για τα μεγάλα έξοδα.

Γιαγιά: Άδικο είχα;

Μάνα: Μεγάλο και τρανό. Αν δεν είχε φύγει τόσο νέος, τίποτα δεν θα είχε αλλάξει, και δεν θα είχα αναγκαστεί...

Γιαγιά: Έφυγε όμως.

Μάνα: Κι έμεινα μόνη μου μαζί σου. Δυο γυναίκες μόνες. Χωρίς κανέναν να μας προστατεύσει. Και με τα χρήματα όλα να έχουν κάνει φτερά. Κι εσύ να κάθεται να με κοιτάς και να περιμένεις από μένα τα πάντα.

Γιαγιά: Εσύ ήσουν η σπουδαγμένη.

Μάνα: Και τι θα τρώγαμε; Το πιάνο ή τα γαλλικά;

Γιαγιά: Ήταν Steinway. Δεν θα το χωνεύαμε κι εύκολα. *(Γελάει)*

Μάνα: *(χαμογελάει):* Μια χαρά το μάσησε ο μαυραγορίτης.

Γιαγιά: Η δουλειά δεν είναι ντροπή.

Μάνα: Για τις παρακατιανές και για τις άλλες. Τι θα έλεγα στις συμμαθήτριες μου από τις καλόγριες, ε; Ότι τα χάσαμε όλα, και σας παρακαλώ βολέψτε με κι έμενα κάπου; Χαμένα τάχεις, και τότε και τώρα.

Γιαγιά: Βρήκες την λύση, όμως. Ο Σώζος εαυτόν σωθήτω.

Μάνα: Ναι, πες μου τώρα ότι κακοπέρασες; Με διαμέρισμα στο Κολωνάκι και κούρσα και σοφέρ και δουλιτιά!

Γιαγιά: Δίκιο έχεις, μου φαίνεται ότι κάνει λίγο ζέστη.

Μάνα: Ήθελα νάξερα τι λέγατε όλες εκείνες τις ώρες που σε έπαιρνε αλλά μπρατσέτα και βγαίνατε για σεργιάνι στο Ζάππειο και καφέ στου Zonar's.

Γιαγιά: Τίποτα.

Μάνα: Τι εννοείς τίποτα;

Γιαγιά: Δεν ήμασταν μαζί. Χωριζόμασταν.

Μάνα: Α, μάλιστα, έπρεπε να το είχα φυλλιαστεί. Εσύ στην βόλτα κι εκείνος, θου κύριε φυλακή τω στόματι μου.

Γιαγιά: Ο κάθε άνθρωπος με την μοίρα του.

Μάνα: Τον δικαιολογείς κι από πάνω.

Γιαγιά: Δεν έκανε έγκλημα.

Μάνα: Σωστά, τα εγκλήματα όλα τα έχω κάνει εγώ. Που φρόντισα να μην μας λείπει τίποτα. Να μεγαλώσει η Μαρία μέσα στα πούπουλα, με τα καλύτερα σχολεία, με τα καλύτερα ρούχα, με ότι ζητήσει και ότι λαχταρήσει η ψυχή της.

Γιαγιά: Χωρίς πατέρα κι αδελφό

Μάνα: Είχε εμάς.

Γιαγιά: Δεν φτάναμε.

Μάνα: Δεν είχα άλλη επιλογή, πόσες φορές θα στο πω. Το παιδί ήταν αλλιώς από τα άλλα. Δεν θα είχε ζωή εδώ με μας, με τον πατέρα του τέτοιος που ήταν, με όλους γύρω-γύρω να μας ξομπλιάζουν και να μας κουτσομπολεύουν. Αφού το έβλεπες κι εσύ, μέρα με την μέρα, γινόταν όλο και πιο γυναικωτός.

Γιαγιά: Κι ο Σώζος; Τον έθαψες ζωντανό. Κι έμεινε ορφανή η Μαρία.

Μάνα: Και να τι να της έλεγα δηλαδή; Ότι αυτή ήταν η συμφωνία μας, ότι δεν είμασταν κανονική οικογένεια, αλλά μια βιτρίνα, μια έξωθεν καλή μαρτυρία, την οποία πλήρωνε πολύ ακριβά. Και ότι τώρα πάει χάλασε; Και ναι, Μαρία, ο πατέρας σου ζει, αλλά δεν μπορείς να τον δεις γιατί είναι από τους άλλους. Για πες κι εσύ που στόμα έχεις και μιλιά δεν έχεις κι όλο να με κρίνεις ζέρεις.

Γιαγιά: Δεν σε κρίνω.

Μάνα: Αλλά ούτε και μ' αγαπάς. Πότε σου δεν μ' αγάπησες. Λες και δεν ήθελες παιδί. Ούτε ένα χάδι. Ποτέ.

Γιαγιά: *(Δεν μιλάει, κοιτάει τα χέρια της)*

Μάνα: Γιατί, τι σου είχα κάνει;; Μόνο ο μπαμπάς μου μ' αγαπούσε.

Γιαγιά: *(Ξεκουμπώνει το μανίκι και χαϊδεύει το τατουάζ)*

Μάνα: Λες και δεν βγήκα από την κοιλιά σου.

Γιαγιά: Βγήκες.

Μάνα: Και που βγήκα, τι μου έδωσες;

Γιαγιά: Ό,τι μπορούσα.

Μάνα: Μόνον ο μπαμπάς μου, μ' αγαπούσε.

Γιαγιά: Αυτό λέω κι εγώ.

Μάνα: Τι λες δηλαδή, ότι εγώ είμαι ίδια εσύ, κι ότι δεν αγαπάω τα παιδιά μου, κι ότι γι' αυτό έδωσα το ένα, και το άλλο το άφησα ορφανό από πατέρα.

Γιαγιά: *(Κουμπώνει πάλι το μανίκι)*

Μάνα: Μίλα, γιατί δεν μιλάς.; Πες κάτι επιτέλους.

Γιαγιά: *(Κοιτάζει την βεντάλια που τόση ώρα κουνάει η μάνα)*

Μάνα : Κάνει πολύ ζέστη σήμερα. Εσύ δεν ζεσταίνεσαι.

Γιαγιά: Δίκιο έχεις, ζέστη κάνει σήμερα.

Μάνα: Να πάμε καμιά βόλτα.

Γιαγιά: Να πάμε.

Μάνα : Στην θάλασσα

Γιαγιά : Ναι.

Μάνα: Κάπου με δροσιά.

Γιαγιά: Ναι.

Μάνα: Να πάρουμε και ομπρέλα.

Γιαγιά: Να μην μας κάψει ο ήλιος

Μάνα: *(προς το κοινό):* Η αλήθεια είναι ότι κάψαμε πολύ κόσμο με τα καμώματά μας.

Γιαγιά: Τα δικά σου.

Μάνα: Δικά μου, δικά σου. Ποιος τα μετράει πια.

Γιαγιά: Και παγωτό. Πολύ μου άρεσε το παγωτό.

Οι δύο γυναίκες ξαπλώνουν ταυτόχρονα στα συρτάρια, τα οποία τα κλείνουν η Γιάννης και η Μαρία.

ΣΚΗΝΗ 6

Μαρία: Πάντα στην Βουλιαγμένη πηγαίναμε για μπάνιο. Πολύ της άρεσε της γιαγιάς εκεί.

Γιάννης: Στην καμπάνα 18. Στον Αστέρα.

Μαρία: Ναι.

Γιάννης : Την έκλεινε ο πατέρας για όλο το καλοκαίρι.

Μαρία : Ναι.

Γιάννης : Και κάθε βράδυ έπρεπε να βάλουμε τα καλά μας για να φάμε στο εστιατόριο. Να δεις πως το έλεγαν....Μπα δεν το θυμάμαι.

Η Μαρία δεν απαντά, κοιτάζει την Γιάννη έκπληκτη.

Γιάννης: Και το βράδυ όταν ο πατέρας γύριζε αργά από το κλαμπ τις Μούσες, πάντα είχαν καβγά, και...

Μαρία (τον διακόπτει με πολύ χαμηλή φωνή) : Εσύ ήσουν;

Γιάννης : Εγώ.

Μαρία : Το κοριτσάκι που έπαιρνε τα γυαλιά της μαμάς και το λευκό της μπουρνούζι;

Γιάννης : Εγώ.

Μαρία: (τον πλησιάζει και τον μυρίζει) : Το άρωμα της μαμάς. Αυτό μυρίζω τόση ώρα.

Γιάννης : Shalimar

Μαρία: Χριστέ μου, κι εγώ που νόμιζα ότι δεν υπήρξες ποτέ.

Γιάννης : Βανίλια και περγαμόντο.

Μαρία: Ότι σε είχε γεννήσει η φαντασία μου.

Γιάννης :. Ήμουν εκεί. Εγώ.

Μαρία : Κι όταν μετά τις ρωτούσα, με κοίταζαν σαν να μην καταλάβαιναν.

Γιάννης : Κι οι δυο;

Μαρία: Η γιαγιά είχε πεθάνει. Την μάνα ρώταγα. (Η Μαρία ανοίγει το συρτάρι της μάνας) Για εκείνο το κοριτσάκι το φιλόλιγνο, που θυμόμουν. Που νόμιζα ότι ήταν της γειτόνισσας.

Γιάννης (παίζει νευρικά το κολιέ στα χέρια της)

Μαρία: Που όμως, όλο κάπου μέσα στο σπίτι μας το έβλεπα.

Γιάννης (παίρνει την ζακέτα που έχει κρεμασμένη η Μαρία στην καρέκλα του γραφείου της και την φορά)

Μαρία: Όλο στο δωμάτιο της μαμάς τριγυρνούσε. Τριγυρνούσες. Μέσα στα ρούχα και τα παπούτσια της. Θεέ μου, εσύ ήσουν. Τόσα χρόνια.

Γιάννης : Ήμουν και μετά δεν ήμουν. Ναι, η γιαγιά είχε πεθάνει. *(Η Γιάννης ανοίγει το συρτάρι της γιαγιάς)*

Γιαγιά: Σας άκουσαν μέχρι την reception.

Μάνα *(κάνει αέρα με την βεντάλια).* Και τι ήθελες να κάνω; Να το βουλώσω; Τρεις τα ξημερώματα γύρισε πάλι. Βρώμαγε ούισκι.

Γιαγιά: Εδώ όλοι σας ξέρουν.

Μάνα: Στον Σώζο να τα πεις αυτά. Δεν έχω μούτρα να κατέβω στην παραλία με τα καμώματα του. Ακόμα και τα γκαρσόνια με λυπούνται.

Γιαγιά: Ε, τότε να φύγουμε.

Μάνα: Όχι εμείς, αυτός να φύγει. Να γυρίσει στην Αθήνα. Να μας αφήσει ήσυχες. Αλλά όχι. Εδώ. Να μας δούνε όλοι, να μας καμαρώσουν τι ωραία οικογένεια είμαστε.

Γιαγιά: Χατίρι όμως δεν σου χαλάει.

Μάνα: Ναι, λες και ζήτησα τον ουρανό με τ' άστρα. Τι ήθελα; Λίγες μέρες ησυχία. Μακριά από την Αθήνα, την Αργυρώ, τον Γιάννη *(δείχνει την Γιάννης)* και την αφεντιά του.

Γιαγιά: Δύο είναι τα παιδιά σου, μην ξεχνιέσαι.

Μάνα: *(πάει και αγκαλιάζει την Μαρία από τους ώμους, εκείνη κάνει μια κίνηση δυσφορίας).* Εκείνο ήταν το τελευταίο καλοκαίρι που περάσαμε όλοι μαζί. Ο Γιάννης, το έβλεπα καθαρά, δεν θα γινόταν ποτέ ο γιος που είχα ονειρευτεί όταν τον θήλασα για πρώτη φορά στο μαιευτήριο. Και του δώσαμε και το όνομα του μπαμπά. Τι καβγάς μέχρι να το δεχτεί ο Σώζος. Και μετά... Άντρας και παιδί, από εκείνους, τους άλλους, τους... ακατανόμαστους. Από την

κοιλιά μου βγήκε, εγώ τον έκανα, αλλά δεν μπορούσα, δεν ήταν δυνατόν, δεν το άντεχα. Τον κοιτάζα, κι έβλεπα όλη την κοινωνία να με δείχνει με το δάχτυλο. Κοιτάζτε ο γιός της...Ε, το πήρα απόφαση, εγώ ένα παιδί γέννησα. Την Μαρία. Τέλος.

Γιαγιά: Και τι κατάλαβες;

Μάνα: Τι εννοείς; Δεν την βλέπεις; Δεν την καμαρώνεις κι εσύ. Σπούδασε, έγινε γιατρός, ιατροδικαστής παρακαλώ. Έχει μια θέση, την ξέρουν όλοι, την σέβονται, είναι κάποια. Είναι η Κόρη μου.

Γιαγιά: Είναι μόνη κι έρημη.

Μάνα: Και φταίω εγώ και γι' αυτό. Κι αυτό θα μου το φορτώσετε;

Γιαγιά: Όλες μόνες μας ήμασταν.

Μάνα: Και να πεις ότι δεν της έτυχαν περιπτώσεις. Ο ένας καλύτερος από τον άλλο. Και νέοι και ωραίοι και πλούσιοι. Ουρά έκαναν οι άνδρες. Ήταν βλέπεις ίδια εσύ. *(Γυρίζει προς την γιαγιά)*. Την ομορφιά σου κληρονόμησε. Όπως κι εγώ. Από μικρή, μου την ζητάγανε να παίξει σε διαφημίσεις. Αλλά ούτε που να το ακούσω. Η δικιά μου η κόρη θα σπουδάσει γιατρός. Και θα παντρευτεί τον καλύτερο.

Γιαγιά: Δεν τον βρήκε όμως.

Μάνα: Κανείς δεν της άρεσε. Όλοι τους ήταν λειψοί και ελαφριοί. Μην με κοιτάς έτσι. Δικά της λόγια είναι. Γεροντοκόριασε από τα τριάντα της. Δεν πα' να της έτρωγα τ' αυτιά. Αγύριστο κεφάλι. Κι αυτό από σένα το πήρε. Αρμένικο πείσμα. Την ομπρέλα δεν την έφερες.

Γιαγιά: Ομπρέλα στον τάφο μου δεν βάλατε.

Μάνα: Σωστά. Ούτε και στον δικό μου.

Γιαγιά: Κρύο κάνει εδώ.

Η Μαρία πάει και παίρνει την βεντάλια από τα χέρια της μάνας της και η Γιάννης βγάζει την ζακέτα και την ρίχνει στους ώμους της γιαγιάς.

Μαρία: Δηλαδή, ο μπαμπάς ζούσε. Και ήταν από αυτούς.

Γιάννης : Έλεος. Τι την φοβάσαι την λέξη. Δεν λερώνει. Ο μπαμπάς ήταν γκέι, αδελφή, πούστης, ομοφυλόφιλος.

Μαρία: Και το ήξεραν.

Γιάννης *(της παίρνει την βεντάλια από τα χέρια και αρχίζει να της κάνει αέρα)*

Μαρία : Και δεν είπαν κουβέντα. Ούτε για τον μπαμπά, ούτε για σένα. *(αρχίζει να ξεκουμπώνει τα πάνω κουμπιά της μπλούζας της)*. Κι όλα αυτά τα χρόνια που νόμιζα ότι είμαι μοναχοπαιδί!

Γιάννης: Δεν ήσουν.

Μαρία: Ότι είμαι ο μόνος άνθρωπος που της είχε απομείνει. Το μόνο της αποκούμπι, αφού έχασε και πατέρα και μάνα και άνδρα.

Γιάννης : Και γιο.

Μαρία: Μήπως θέλεις να πεις κόρη;

Γιάννης: Τότε ήμουν ο γιός της. Μετά έγινα η Γιάννης.

Μαρία: Σωστά. Τότε είμασταν ο Γιάννης και η Μαρία

Γιάννης: Και τώρα πια οι αδελφές Τατά.

Μαρία: Αράπογλου!

Γελάνε. Η Γιάννης κάνει αέρα με την βεντάλια.

Μαρία: Και τα λεφτά; Τα λεφτά που τα έβρισκε;

Γιάννης : Ο μπαμπάς. Από λεφτά άλλο τίποτα. Την συντηρούσε μέχρι που πέθανε.

Μαρία: Και το σπίτι; Η προίκα μου;

Γιάννης : Το διώροφο, το νεοκλασικό, στο Παγκράτι;

Μαρία: Κι αυτό το ξέρεις.

Γιάννης: Της το αγόρασε την ίδια εποχή που ολοκληρωνόταν η υιοθεσία μου.
Με την προοπτική...*(διστάζει)*

Μαρία: Δύο παιδιά, δύο σπίτια.

Γιάννης : Είχε τις ελπίδες του κι αυτός.

Η Γιάννης κάνει μια κίνηση να βρει κάτι ανάμεσα στα χαρτιά που είναι πάνω στο τραπέζι.

Μαρία: Σωστά. Είναι όλα στα χαρτιά. Άστο μην ψάχνεις. Σε πιστεύω.*(του παίρνει την βεντάλια)*. Γιατί, γιατί; Τόσα ψέματα.

Γιάννης: Άμα μπλεχτείς, δύσκολα ξαναβρίσκεις τον δρόμο σου προς την αλήθεια.

Μαρία (θυμωμένη): Α! Την δικαιολογείς κι από πάνω. Εσύ, που σε πέταξε, λες και ήσουν ένα άχρηστο ρούχο.

Γιάννης: Εμένα η νάνα με αγαπούσε. Με λάτρευε. Μετά από λίγο σταμάτησα και να την αναζητώ. Με τύλιγε και με χόρταινε η αγάπη της νάνας.

Μαρία: Μάλιστα κι έμεινα εγώ με την κυρία Αράπογλου, το γένος Δημητριάδου. Δύο γυναίκες σ' ένα σπίτι να τρώμε τα σωθικά μας.

Μάνα: Ύστερα πια δεν ξαναπατήσαμε στον Αστέρα.

Γιαγιά : Είχατε το Σούνιο.

Μάνα: Ωραίο σπίτι, μεγάλες βεράντες, αεράκι από τον Σαρωνικό.

Γιαγιά: Δεν το πρόλαβα.

Μάνα: Σωστά, είχες πεθάνει. Είχαμε μείνει μόνες μας.

Γιαγιά *(φοράει την ζακέτα που της έχει ρίξει η Γιάννης στους ώμους):* Κι ο τάφος, όμως, αρχοντικός, δεν έχω παράπονο.

Μάνα: Και στο α' νεκροταφείο. Σε αγαπούσε ο Σώζος.

Γιαγιά: Καλός άνθρωπος. Δυσκολεμένος.

Μάνα: Όλο τα κομμάτια του έπαιρνες, λες και δεν ήμουν εγώ η κόρη σου.

Γιαγιά: Μονάκριβη και παινεμένη. Το καμάρι του πατέρα της.

Μάνα: Το δικό σου όχι;

Γιαγιά: Ανίκανη για αγάπη ήμουν εγώ. Αλλά, τι τα ψάχνεις. Τώρα πια το ξέρεις. Τα χώματα δεν κρατάνε μυστικά.

Μάνα: Τώρα είναι αργά. Τότε έπρεπε να μου τα είχες πει.

Γιαγιά: Θα άλλαζε κάτι;

Μάνα: Θα καταλάβαινα.

Γιαγιά *(την κοιτάζει εξεταστικά, σηκώνεται και κάθεται δίπλα της και ξεκουμπώνει το μανίκι και της δείχνει το τατουάζ)*

Μάνα: Μπορεί και όχι.

Γιαγιά *(ξανακουμπώνει το μανίκι)*

Μάνα: Δεν μου έφτασε η αγάπη του μπαμπά.

Γιαγιά: Μπορεί να μην σου έφτασε, αλλά αυτήν ήταν. Εγώ άλλη δεν είχα.

Μάνα: Γι' αυτό δεν έκανες κι άλλα παιδιά.

Γιαγιά: Και σένα με το ζόρι.

Μάνα: Δεν έπρεπε. Κοίτα τι έκανα, κοίτα την Μαρία, κοίτα τον Γιάννη. Η μία γεροντοκόρη, κι ο άλλος να στριμώχνεται στα φορέματα μου.

Γιαγιά (σηκώνεται βγάζει την ζακέτα και την ακουμπά στην πλάτη της Γιάννης) Της είναι λίγο μικρά, είναι αλήθεια.

Μάνα: Πήρε το μπόι του πατέρα του.

Γιαγιά: Και τα ακριβά γούστα της μάνας του.

Μάνα: Έτσι είναι οι οικογένειες. Μια σειρά από ανεπιθύμητες κληρονομικότητες.

Γιαγιά: Ήμασταν ομορφόσογο, όμως.

Μάνα: (γελάει) Ήμασταν.

Γιαγιά: (γελάει) Όχι πια.

Μάνα: Στο Σούνιο, πηγαίναμε μόλις έκλειναν τα σχολεία. Τρεις μήνες γεμάτους. Με το αυτοκίνητο. Είχα μάθει να οδηγώ, δεν είχαμε ανάγκη κανέναν. Μπάνιο το πρωί, βόλτες στα Λεγραινά και το Λαύριο τα απογεύματα.

Γιαγιά: Μόνες σας.

Μάνα: Ο κύκλος μας ήταν τότε τόσο μικρός. Μπορεί κάτι να έπαιρνε το αυτί της.

Γιαγιά: Πάντα ήσουν καλή στα παραμύθια.

Μάνα: Κι εσύ.

Γιαγιά: Κι εγώ.

Μάνα : Τελικά όλοι ψέματα λέμε.

Γιαγιά: Όλοι.

Μάνα: Έπρεπε να το έβλεπες το σπίτι στο Σούνιο.

Γιαγιά: Έπρεπε.

Μάνα: Τελικά δεν θα βρούμε ομπρέλα.

Γιαγιά: Ναι, δεν θα βρούμε.

Η Γιάννης ανασκαλεύει τα χαρτιά που είναι πάνω στο γραφείο και δείχνει στην Μαρία μια φωτογραφία.

Μαρία: *(παίρνει την φωτογραφία την κοιτάει, την χαϊδεύει, κοιτάει την Γιάννης με περιέργεια)*

Γιάννης: Λίγο πριν πεθάνει, είχε έρθει και έμεινε μαζί μας στην Μυτιλήνη.

Μαρία *(έχει έναν κόμπο στην φωνή):* Του μοιάζεις.

Γιάννης: Κι εσύ.

Μαρία : Μπα, από την μάνα έχω πάρει. Όλα της. Και την θωριά και τα κουσούρια Πες μου κάτι αλήθεια, πώς...

Γιάννης: Πώς ήταν ο πατέρας μας; Τι να σου πω; Λίγο έμεινε. Δυο-τρεις μήνες. Μετά ξαναμπήκε στο νοσοκομείο στην Αθήνα, κι ύστερα...

Η γιαγιά και μάνα έχουν σκύψει από πάνω της και κοιτάν την φωτογραφία.

Μαρία : Κι αυτό αρκετό ήταν. Πες μου. Τι έλεγε;

Γιάννης: Για σένα;

Μαρία: Για μένα, για σένα, για όλα. Τόσα χρόνια ζωντανός κι ούτε μια φορά να μην έρθει.

Γιάννης : Είχε έρθει όλες τις φορές.

Μαρία: Ποιες όλες; Πού ήταν; Εγώ δεν είδα κανέναν.

Γιάννης: Γιατί άμα τον έβλεπες θα τον γνώριζες;

Η Μαρία σηκώνεται πηγαίνει στο γραφείο της, ανοίγει ένα συρτάρι και βγάζει μια φωτογραφία. Η γιαγιά και η μάνα πάνε κοντά να την δουν. Την δίνει στην Γιάννις.

Γιάννις: Η νυφιάτικη. Έχεις δίκιο. Είσαι ίδια. Εκείνη.

Μαρία: Σ' το είπα.

Γιάννις: Είχε ένα άλμπουμ. Με όλες σου τις φωτογραφίες. Πρώτη μέρα στο σχολείο. Με αποκριάτικα. Στην αποφοίτηση. Στο πτυχίο. Με την άσπρη μπλούζα. Το κουβαλούσε πάντα μαζί του. Είχε και τις δικές μου μέσα.

Μαρία: Ούτε μια φορά δεν πλησίασε. Πού να το φανταζόμουν.

Γιάννις: Το είχε μετανιώσει. Όλα τα είχε μετανιώσει. Δεν άλλαζε όμως πια τίποτα. Η συμφωνία ήταν συμφωνία. Με τον καιρό τα ψέματα γίνονται στέρεες αλήθειες. Μπερδεύεσαι κι εσύ ο ίδιος.

Μαρία: Καλά εγώ. Τον είχα για πεθαμένο. Αλλά εσύ;

Γιάννις: Εγώ ήμουν η Νέμεσις του. Έτσι είπε. Ότι αυτός έφταιγε που εγώ έγινα αυτή που είμαι. Όλη του την ζωή κρυβόταν και πλήρωνε για να μην μάθει κανείς το μυστικό του. Στερημένος ήταν κι αυτός.

Μαρία: Χριστέ μου πόσα ψέματα!

Γιάννις: Κι εκείνη;

Μαρία: Εκείνη, τι;

Γιάννις: Δεν ξαναπαντρεύτηκε.

Μαρία: Ύστερα που πέθανε η γιαγιά, άλλος άνδρας δεν πάτησε στο σπίτι μας. Μόνο κάτι φίλες της για καφέ και κουμ-καν. Τα καλοκαίρια στο Σούνιο, και τους χειμώνες στο Παγκράτι. Οι δυο μας. Ένας κόσμος ολάκερος εκεί έξω κι εμείς μόνες μας. Μετά που πέρασα στο πανεπιστήμιο, το άφησε το Σούνιο, δεν πήγαινα ούτε κι εγώ, κανόνιζε με τις φιλενάδες της εκδρομές στο εξωτερικό. Κι αργότερα, αποφάσισε να ξεκαλοκαιριάζει στην Αιδηψό.

Η γιαγιά και η μάνα έχουν πάρει τις φωτογραφίες στα χέρια τους και τις κοιτάνε.

Γιαγιά: Είχα κι εγώ μια από το γάμο μου. Που να είναι άραγε;

Μάνα: Στο μεγάλο το άλμπουμ, αυτό πάνω στην σερβάντα. Αυτό με το δερμάτινο εξώφυλλο.

Γιαγιά: Ωραίο ζευγάρι ήσασταν. Ταιριαστό.

Μάνα: Στις φωτογραφίες κούκλοι. Στην ζωή εχθροί.

Γιαγιά: Ποτέ σου δεν ξαναθέλησες.

Μάνα: Είχα μια αποστολή. Κι ύστερα..., άνδρες σου λέει... Πεταμένα λεφτά. Άχρηστοι.

Γιαγιά: Έπρεπε όμως.

Μάνα: Αν ξαναπαντρευόμουν, θα σταματούσε η χρηματοδότηση. Χώρια που θα έπρεπε να τα εξηγήσω όλα στον νέο σύζυγο. Δεν ήθελα.

Γιαγιά: Και κρεμάστηκες πάνω της.

Μάνα: Σωστά το είπες, κρεμάστηκα. Πάθαμε ασφυξία κι εγώ κι αυτή.

Γιαγιά: Κι η Γιάννις;

Μάνα: Έφερνε νέα του ο Σώζος. Και φωτογραφίες και ιστορίες. Όλα τα ήξερα.

Γιαγιά: Αλλά ποτέ σου.

Μάνα: Είχε υιοθετηθεί. Ήταν καλή μάνα η Αργυρώ. Καλύτερη από μένα. Κι άλλωστε τι να του έλεγα; Για πες κι εσύ; Ότι σε έδωσα γιατί μου βγήκες σκάρτος; Ότι εγώ η Γεωργία Αράπογλου, το γένος Δημητριάδη, μια κυρία της καλής κοινωνίας, με όνομα και θέση και λεφτά, έστειλα το ανώμαλο μου εξορία

στην Μυτιλήνη να μεγαλώσει με την δούλα μας, για να μην λερώσω την τιμή και την υπόληψή μου;

Γιαγιά: Αυτά δεν λέγονται.

Μάνα: Αμα, γεια σου. Αυτά τα παίρνουμε στον τάφο μαζί μας.

Γιαγιά: Αυτό το άλμπουμ, ποτέ δεν το βρήκα.

Μάνα: Περίμενε.

Η μάνα ανοίγει ένα τρίτο συρτάρι και βγάζει ένα άλμπουμ. Κάθονται μαζί με την γιαγιά και ξεκινάνε να κοιτάνε τις φωτογραφίες.

ΣΚΗΝΗ 7

Η Μαρία έχει σκύψει πάνω από το γραφείο της και κοιτάει τα χαρτιά. Η Γιάννης έχει βρει έναν καθρέφτη και διορθώνει το μακιγιάζ της.

Γιάννης: Τα ρούχα της;

Μαρία: Ποια;

Γιάννης: Λέω τα έδωσες όλα, όταν πέθανε; Είχε εξαιρετικό γούστο και ακριβά κομμάτια.

Μαρία: (τον κοιτάζει με μισό χαμόγελο): Θα σου ήταν στενά.

Γιάννης: Όλα μεταποιούνται. Απλώνουν, στενεύουν, μακραίνουν, κονταίνουν. Ακόμα και οι σχέσεις.

Μαρία: Τα έδωσα. Τι να τα έκανα; (κάνει μια κίνηση που σημαίνει δεν με βλέπεις πως είμαι)

Γιάννης: Όλα;

Μαρία: Γιατί ρωτάς;

Γιάννης: Το κίτρινο το θυμάσαι;

Μαρία : Με το φουρό; Εγώ το θυμάμαι...

Γιάννης: Και την άσπρη ζώνη.

Μαρία: Με τα παπούτσια τα ασορτί. Εσύ όμως...

Γιάννης: Στην βεράντα...

Μαρία: Με είχαν βάλει για ύπνο. Ήμουν δεν ήμουν τεσσάρων.

Γιάννης: Κι εμένα, αλλά έκανε ζέστη ακόμα.

Μαρία (*σαν να συνειδητοποιεί ξαφνικά*): Φορούσες μια γαλάζια νυχτιλιά. Χριστέ μου... Ήσουν κι εσύ εκεί. Ήσουν κι εσύ!

Γιάννης: Πάντα φοράω νυχτιλιές.

Μαρία: Έρχονταν και οι μυρωδιές από την κουζίνα.

Γιάννης: Ζούσε ακόμα η γιαγιά.

Μαρία: Σκόρδο και μαϊντανός φρεσκοκομμένος.

Γιάννης: Σε πήρα από το χέρι.

Μαρία: Είμασταν ζυπόλητα. Χριστέ μου! Είμασταν δύο τελικά

Γιάννης: Κάθονταν στις καρέκλες τις φερ φορζέ, στην μπροστινή βεράντα.

Μαρία: Ναι! Μυρωδιά από πούρο.

Η μάνα και η γιαγιά αφήνουν το άλμπουμ και πλησιάζουν. Μοιάζουν σαν να στήνουν αντί.

Γιάννης: Ήθελες να πάμε στην κουζίνα.

Μαρία: Μου είχαν σπάσει την μύτη οι μυρωδιές.

Γιάννης: Εγώ ήθελα να δω τι φόραγε.

Μαρία: Πάντα μετροημένες ήταν οι μπουκιές μου. Ο φόβος της να μην παχύνω.

Γιάννης: Της το είχαν φέρει το απόγευμα από το μαγαζί.

Μαρία: Με τράβαγες να κάνουμε γρήγορα. Να φύγουμε από την κουζίνα. Ήσουν εκεί. Σε θυμάμαι καθαρά τώρα.

Γιάννης: Αν με είχες ακολουθήσει, θα είχαμε προλάβει να κρυφτούμε πίσω από τις κουρτίνες.

Μαρία: Μπερδεύτηκα.

Γιάννης: Στα πόδια της νάνας.

Μαρία: Κρατούσε την μεγάλη πιατέλα.

Γιάννης: Χύθηκαν οι σάλτσες πάνω της.

Μαρία: Αχ ναι, ναι! Κοκκίνισε ο τόπος.

Γιάννης: Πάει το κίτρινο φόρεμα.

Μαρία: Θυμάμαι που μάζεψα από κάτω ένα σουτζουκάκι.

Γιάννης: Πάνε και οι κουρτίνες.

Μαρία: Το μπουκώθηκα τόσο γρήγορα που κόντεψα να πνιγώ.

Γιάννης : Είχε κι ένα ασορτί ζαιετάκι. Κι αυτό για πέταμα.

Μαρία: Τα γέλια του μπαμπά. *(Γελάει)*

Γιάννης: Τα γέλια του μπαμπά. *(Γελάει)*

Η γιαγιά και η μάνα απομακρύνονται από κοντά τους. Ξανακάθονται στο συρτάρι και ξαναπιάνουν το άλμπουμ.

Μαρία: Έξαλλη έγινε. Ένα μήνα δεν ερχόταν, ούτε καληνύχτα να μου πει. Όχι να με φιλήσει.

Γιάννης: Πάντως και τα δικά μου τα σουτζουκάκια, γλύκισμα είναι.

Μαρία: Όλα τα έδωσα. Και τα παπούτσια και τις τσάντες και τα φουλάκια. Όλα. Τι να τα κάνω;

Γιάννης: Καλά έκανες. Αφού σου ήταν στενά. Μερικές σχέσεις δεν ανοίγουν. Πάντα στενεμένες μένουν.

Μάνα: Ήσουν όμως κι εσύ καλή μαγείρισσα

Γιαγιά: Κι εσύ ακόμη καλύτερη στα μαγειρέματα. *(Γελάει)*

Μάνα: *(Γελώντας)* Μάνα καλή όμως δεν ήμουν.

Γιαγιά: Α ούτε κι εγώ.

Μάνα: Μόνο ο Σώζος τελικά μας αγαπούσε. Όλους. Κι εμείς...

Γιαγιά: Μπα, άργησες, αλλά το κατάλαβες.

Μάνα: Ε, τώρα πια έχω όλο τον καιρό δικό μου. *(Γελάει)*

Γιαγιά *(γελάει):* Κι εγώ.

Μάνα: Κι αυτός στενεμένος ήταν.

Γιαγιά: Αλλά και πολύ κομψός.

Μάνα: Σ' αυτό μοιάζαμε.

Γιαγιά: Και σ' άλλα.

Μάνα: Δεν το είχαμε καταλάβει.

Γιαγιά: Τώρα πια είναι αργά.

Μάνα: *(γελώντας)* Τώρα πέρασε η ώρα... *(το τραγουδάκι της θείας Λένας)*

Γιαγιά: Ούτε και στον δικό του τάφο ομπρέλα δεν βάλατε;

Μάνα: Καλέ πού να ξέρω; Είχα πεθάνει πρώτη.

Γιαγιά: Άχρηστες είναι τελικά.

Μάνα: Οι ομπρέλες; Ναι. Άχρηστες.

Γιαγιά: Οι φωτογραφίες. Τίποτα δεν μου θυμίζουν. Ναι άχρηστες.

Μάνα: Άχρηστες.

Μαρία: *(έξαλλη)* Έλεος πια μ' αυτά γλυκερά. Τα σουτζουκάκια, τα φουστάνια, τις αναμνήσεις. Άσε ήσυχους τους πεθαμένους. Δόξα τω Θεώ μας άδειασαν την γωνιά.

Η γιαγιά και η μάνα αφήνουν τις φωτογραφίες απορημένες και σηκώνονται.

Γιάννης: Μύγα σε τσίμπησε;

Μαρία: Αλογόμυγα. Ψηλή, κρεμανταλού, στο μπόι σου.

Γιάννης: Επιτέλους. Ξύπνησες.

Μαρία: Αυτό ξαναπές το. Ύπνο βαθύ κοιμόμουν τόσα χρόνια.

Γιάννης: Αυτό λέω κι εγώ.

Μαρία: Όχι δεν λες αυτό. Εσύ άλλα λες. Και άλλα θέλεις. Αλλά βρήκες τον λάθος άνθρωπο να τα ζητήσεις.

Γιάννης: Λάθος άνθρωπος η αδελφή μου;

Μαρία: Μπα, και που ήσουν τόσα χρόνια που παράδερα; Ε; Όχι μην απαντήσεις. Εγώ θα σου πω. Στην αγκαλιά της νάνας σου. Προστατευμένος.

Γιάννης: Προστατευμένη.

Μαρία: Α, στο διάολο κι εσύ και οι καταλήξεις σου. Εγώ ήμουν μόνη μου. Μόνη μου με το τέρας. Γιατί τέρας ήταν. Και με αφήσατε μόνη μου όλοι σας. Κι εσύ, και η γιαγιά και ο μπαμπάς. Μόνη μου να αντιμετωπίσω την κυρία Αράπογλου. Ξέρεις πως είναι αυτό;

Γιάννης: Κάτι έχω καταλάβει.

Μαρία: Όχι τίποτα δεν ξέρεις. Και δεν έπρεπε να μου τα θυμίσεις όλα.

Γιάννης: Ποια όλα;

Μαρία: Όλα εκείνα τα όνειρα. Που έβλεπα για χρόνια. Τα γέλια. Τον μπαμπά. Εσένα με τα φουστάνια και τα τακούνια που τα έσερνες σε όλο το σπίτι. Κόντεφα να τρελαθώ. Κι εκείνη, ψύχραιμη, απόμακρη. Ποτέ δεν ήθελε να μ' ακούσει.

Γιάννης: Και τι θες να έκανε δηλαδή. Να σου έλεγε την αλήθεια;

Μαρία: *(Ορμάει πάνω στην Γιάννης κι αρχίζει να την χτυπάει. Η Γιάννης την πιάνει από τους καρπούς)* Μην την δικαιολογείς.

Γιάννης: Σοβαρά τώρα; Πες μου ότι φταίω εγώ.

Μαρία: Όλοι φταίτε. Όλοι σας με εγκαταλείψατε. Όλοι σας.

Η Μαρία σωριάζεται στην καρέκλα του γραφείου της.

Γιάννης: *(παίρνει την βεντάλια πάνω από το γραφείο και της κάνει αέρα):* Είναι πεθαμένη. Άφησε την στην ησυχία της. Δες εμένα. Κατ' εικόνα και ομοίωση της. *(Κάνει μια βόλτα γύρω από τον εαυτό της, ανεμίζοντας το φουστάνι).*

Μαρία: Πώς το έκανες αυτό;

Γιάννης: Ωχου μωρέ Μαριανάκι. Τι τα θες, τι τα γυρεύεις.

Μαρία: Μαριανάκι με έλεγε μόνον ο μπαμπάς. Κι εκείνη το έβρισκε τόσο μπανάλ.

Γιάννης: Είναι πεθαμένη!

Μαρία: Και τι θες δηλαδή να τα διαγράψω όλα, να της τα συγχωρήσω όλα. Να την λυπηθώ κι από πάνω. Αλλά βέβαια. Εσένα σε συμφέρει.

Γιάννης: Με συμφέρει;

Μαρία: Ναι, σε συμφέρει να τους συγχωρήσω όλους, κι εσένα μαζί.

Γιάννης: Για λέγε.

Μαρία: Που ήρθες και άνοιξες τους ασκούς του Αιόλου.

Γιάννης: Εννοείς που έβγαλα τους σκελετούς από τις ντουλάπες.

Μάνα: Εμένα πάντως σκελετό δεν με έλεγες. Πάντα τσουπωτή ήμουν.

Γιαγιά: Κι εγώ βαρυκόκκιαλη.

Μάνα: Εσύ έφταιγες. Γλύφαμε τα δάχτυλά μας με τα φαγητά σου.

Γιαγιά: Και στα γλυκά, δεν πήγαινα πίσω.

Γελάνε.

Μαρία: Τι θες; Τι θες από μένα; Λέγε τι θες;

Γιάννης: Τίποτα και τα πάντα.

Η Μαρία δεν απαντά, απλά τον κοιτά.

Η μάνα και η γιαγιά είναι πια πίσω από την Γιάννης.

Γιάννης: Είχα μια μικρή αδελφή. Νόμιζα ότι θα μεγαλώναμε μαζί. Πρόλαβα να την αγαπήσω.

ΣΚΗΝΗ 8

Η γιαγιά και η μάνα μπαίνουν ανάμεσα στην Μαρία και την Γιάννης.

Γιαγιά: Τελικά μια ομπρέλα θα την ήθελα. Θαλάσσης.

Μάνα: Πεθύμησες την θάλασσα;

Γιαγιά: Μπα, την ζωή.

Μάνα: Τι λες, θα τα βρουν μεταξύ τους;

Γιαγιά: Σε νοιάζει;

Μάνα: *(Γελάει)* Θα έπρεπε, αλλά όχι.

Γιαγιά *(Χαμογελάει)*. Θα μπορούσαν να την χρησιμοποιήσουν και για μπαστούνι.

Μάνα: Την ομπρέλα;

Γιαγιά: Την αγάπη που στερήθηκαν.

Μαρία: Και τώρα;

Γιάννης : Για πες εσύ. Εσύ που με βλέπεις και δεν με αντέχεις.

Μαρία: Δεν είναι αυτό.

Γιάννης: Δεν σου προκαλώ απέχθεια;

Μαρία: Απέχθεια; Πώς σου ήρθε;

Γιάννης : Ούτε όμως και συμπάθεια.

Μαρία: Δεν έχω απάντηση.

Γιάννης: Έχουμε όμως ένα θέμα.

Μαρία: Ένα μόνο;

Η Μαρία σηκώνεται από την καρέκλα και πάει και κάθεται σε ένα από τα ανοιχτά συρτάρια. Η Γιάννης πάει και κάθεται σε ένα άλλο. Η μάνα και η γιαγιά κάθονται στο γραφείο της Μαρίας.

Γιαγιά: Λες να τσακώνονται έτσι για πάντα;

Μάνα: Μεγάλη κουβέντα το πάντα.

Γιαγιά: Αυτοί δεν το ξέρουν όμως.

Μάνα: Ε, θα το μάθουν. Δεν γλιτώνουν. Κανείς δεν γλιτώνει.

Γελάνε.

Γιάννης: Δεν μπορούμε να τσακωνόμαστε έτσι εσάει. Πρέπει να βρούμε μια λύση.

Μαρία: Σωστά. Να βρούμε μια λύση. Να κάνουμε μια συμφωνία. Να μην χαλάσουμε και την οικογενειακή παράδοση.

Γιάννης: Ωραία γλώσσα!

Μαρία: *(Δείχνει την μάνα της για πρώτη φορά, σαν να την βλέπει)* Σ' εκείνη πες τα. Η ειρωνεία ήταν το φόρτε της.

Γιάννης: Εγώ με εσένα μιλάω, εκείνη..... *(κάνει μια κίνηση που εννοεί ότι έχει φύγει)*

Μαρία: Και τι προτείνεις; Να ανοίξω την αγκαλιά μου και να κάνω σαν να μην συμβαίνει τίποτα;

Μάνα: Ρίχτα όλα πάνω μου. Αντέχω. *(Γέλια)*.

Γιαγιά: Περασμένα, ξεχασμένα. Πάνε αυτά. Άχρηστα πια, σαν τις ομπρέλες.

Μάνα: Έπρεπε να το είχα προβλέψει.

Γιαγιά: Την ομπρέλα;

Μάνα: Τον καβγά τους.

Γιαγιά: Είναι ζωντανοί. Καίγονται τα σωθικά τους.

Μάνα: Ενώ εμείς...

Γιαγιά: Δόξα τω θεώ, τ' αφήσαμε σ' αυτούς.

Γελάνε.

Γιάννης: Τι τα θα θες, τι τα γυρεύεις. Παρελθόν. Δεν μπορείς να το αλλάξεις.

Μαρία: Όχι δεν μπορείς.

Γιάννης: Ούτε το μέλλον το ξέρεις.

Μαρία: Ούτε.

Γιάννης: Οπότε...

Μαρία: Έλεος πια με αυτό το οπότε. Οπότε, πες αυτό που έχεις έρθεις να πεις.

Γιάννης: Έλεγα ότι δεν χρειάζεται να τσακωνόμαστε. Όχι σήμερα, όχι τώρα, όχι αυτήν την στιγμή.

Μαρία: Και πότε σε βολεύει;

Γιάννης: Βρε Μαριάκι...

Μάνα: Δεν μου αρέσει το Μαριάκι. Πολύ δεύτερο.

Γιαγιά: Κι εμένα δεν μ' άρεσαν πολλά.

Μάνα: Άλλα χρόνια τότε.

Γιαγιά: Μπα, ίδια. Όλα τα χρόνια ίδια είναι.

Μάνα: Τι λες θα τα βρούνε;

Γιαγιά: Αφού τα ψάχνουν...

Γιάννης: Τι λες, δεν ήρθε η ώρα;

Μαρία: Η ώρα;

Γιάννης: Να συμβιβαστούμε.

Μαρία: Εντάξει. Εσύ τι θες;

Γιάννης: Το όνομά μου πίσω.

Μαρία: Το Αράπογλου; Χάρισμά σου. Άλλο;

Γιάννης: Την αδελφή μου. Το Μαριιάκι.

Μαρία: Πολλά ζητάς.

Γιάννης: Εσύ τι θες;

Μαρία: Τα χρόνια μου πίσω. Μπορείς;

Γιάννης: Μπορώ να δοκιμάσω.

Γιαγιά: Σαν να έπιασε μια ψύχρα.

Μάνα: Είναι που δεν μας βλέπει ο ήλιος.

Γελάνε.

Γιαγιά: Εσύ τι θες;

Μάνα: Τι να σου πω, ότι και να ήθελα, το έχω πια ξεχάσει.

Γιαγιά: Ένα παγωτό;

Μάνα: Ένα παγωτό!

Γιάννης: Θυμάμαι πόσο σου άρεσε το παγωτό. Φιστίκι, σοκολάτα.

Μαρία: Με μπόλικο τριμμένο αμύγδαλο.

Γιάννης: Έφερνε ο μπαμπάς κάθε Κυριακή από του Zonar's.

Μαρία: Μετά σταμάτησε να φέρνει.

Γιάννης: Δεν παίρνεις την ζακέτα σου, να πάμε μια βόλτα; Εδώ μέσα δεν σε βλέπει ποτέ ο ήλιος.

Μαρία: Μπα, είπε ότι σήμερα θα έχει βροχές

Γιάννης: Ομπρέλα δεν έχεις;

Μαρία: Δεν κρατώ ποτέ.

Γιάννης: Ούτε κι εγώ. Άχρηστες μου φαίνονται.

Μαρία: Ναι, άχρηστες.

ΤΕΛΟΣ